

Calul troian

Mihai Eminescu

Și ascultând așa fel de-al unora îndemn,
Băgară în cetate pe calul cel de lemn
Ș-apoi pe veselie, pe chef se așternură
Până ce în miezul nopții pe toții somnu-i fură...
Din calul acel mare elinii se coboară,
Cu pază ei prin ulițe în pândă se strecoară;
Cum văd că mic și mare căzuse-n somn ca morți,
Ei gâtuie străjerii, ce stau lungiți la porți
Ș-aprind făclii în noapte pe-a zidurilor creste.
Din Tenedos văzură luminile aceste
Și-mplătoșați cum fură, armați cu lănci și săbii,
S-apropie de țărmuri pe negrele corăbii.
Când peste lumea toată domnea a nopții slavă
Ei prea cu molcomișul și fără de gâlceavă
Intrară în cetate... oricare repezi
Și începură în toții a da și a snopi.
Tăiau bătrâni și tineri, din mic până la mare,
Ostași în floarea vârstei și tinere fecioare...
Și-s chiote, blesteme din inimă, rărunchi.
Prin porțile cetății curgeau până în genunchi
Șiroaiele de sânge... pe pruncii cei de țăță
Îi aruncau în flăcări, să nu rămână viță
Și urmă de Triada... Și dând în visterie
Grămezile de aur răpeau cu lăcomie.
Trei zile pustiiră cetatea și olatul
Împlând cu jale țara lui Priam-împăratul.
Când oamenii-s grămadă uciși în orice loc,
Elinii atunci deteră cetății mândre foc
De răsărea din ziduri o mare de jeratec
Roșind bolta întreagă și crugul singuratec.

Ard turnurile-n vânturi - de vaietele mumii
Nu se vedea de flăcări nici marginile lumii.